

Sara Lövestam. Hjärta av jazz. Piratförlaget.

Ibland möter jag påståendet att det bara är under en viss period av livet som vi brottas med dess mål och mening. Att det är något som inte bekymrar barn och ungdomar, eller att gamla människor har slagit sig till ro med att det blev som det blev.

Inget kan vara mer fel än så. Brottas med livet gör vi i alla dess skeden.

I Sara Lövestams nya roman "Hjärta av jazz" funderar den drygt åttioårige Alvar om livsmålen; "Man måste vara klok nog att modifiera dem". Det gäller honom själv men även Steffi Herrera, den märkliga tonårstjejen som besöker honom på hemmet på väg hem från skolan. Båda har de ett passionerat och högst personligt förhållande till jazzen. Båda leker de med Povel Ramels underfundiga texter. Båda brottas de med livet.

Sara Lövestam använder sig av en välbekant kontext i sin berättelse: Ung udda människa, mobbad i skolan med ett eget personligt universum som möter gammal människa. Den gamla människan hjälper den unga genom en svår period samtidigt som den gamla själv reflekterar över sitt eget liv.

Det är igenkännbart. Och det är djärvt av Sara Lövestam att gör bruk av den iscensättningen, som någon skulle kunna få för sig att kalla för en kliché. Det är minst av allt vad "Hjärta av jazz" är.

Sara Lövestam skapar något som jag aldrig mött tidigare. Det fanns redan som en föraning i hennes förra bok "Tillbaka till henne". På ett skenbart okomplicerat sätt rör hon sig mellan Steffis väg från skolans tyranni till den värld av musik som ska bli hennes och Alvars minnen om hur han själv kom till Stockholm för att slukas av jazzen och bli en berömd basist. Hon vrider på perspektiven och väver samman deras berättelser till en djup reflektion över livet och skapandets villkor; Medelmåttans smärtsamma avund och geniets ensamma utsatthet. De missunnsamma och de av livet kränkta som måste kränka någon annan. Modet att leva och om djup vänskap

Sara Lövestam kan varje livsålder, vilket hon visar genom att göra romanen till "crossover" både för läsare och för berättelsens gestalter. Det är roman för 15 åringen lika mycket för den som är 90 år och allt där emellan. Beskrivningen av den demenssjuka Anita är gripande, liksom när Steffi till slut avstår sin hämnd. Så begåvat och så befriande. Berättelsen får rytm och sjuder av musik. Som en jazzlåt; vemodigt och sprudlande.

Om inte den här romanen får en augustnominering beror det på att man inte ser det hisnande personliga djup som öppnar sig i den klassiska formen. Men det måste alla se. Något annat är inte tänkbart. Verkligen inte!

Jakob Carlander